



Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Orationibvs Variis, Et Ignitis aspirationum iaculis ad Deum, Deiparam
Virginem Mariam, cæterosq[ue] Sanctos - exercitijs item diuersis, tum
maximè Paßionis Dominicæ, eiusq[ue] matris, refertißimus

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Actio gratiarum pro immenso dolore & mœstitia, qua cor Deiparæ
concussum fuit, dum natus eius ferocissime ligatus tanqua[m] ,maleficus
nocte media ab Anna ad Caipham duceretur, ibiq[ue] iniquis & ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45928](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45928)

siue agere per sanctam & simplicem obedientiam obtemperando expleam, ipsamq; obedientiam propter Deum faciam. Fac igitur o virgo generosa, mater Dei gloriosa, sanctam obedientiam & perfectam mei abnegationem ex hoc propriam voluntatem omnino me relinquere, & abdicare, nihil ex propria voluntate, sed quod superioris fuerit iussu arbitrio eligere. Ita enim certo certius fiet à peccato me semper fore liberum, in conscientia tranquillum, mundum, hilarem & pacificum. Fac etiam me proprium sensum contemnere, consilium proprium abijcere, nihil nisi quod superior meus præscripserit aut definièrit bonum æstimare, de eius consilio nihil hæsitare, eius voluntati nihil præferre, contra eius iudicium nunquam disputare, eius iussa non discutere, mandatorum eius rationem non expetere, in obediendo non discernere, hoc est, vbi velim & vbi non velim obedire, non eligere, fructum aut utilitatem præcepti non discutere, sed obedientiæ meritum attendere, voluntatem iubentis etiam præuenire, quod causam habeat iubens rationabilem nõ ambigere. Ita deniq; facito o fons gratiæ & mater misericordiæ me meo præfidenti siue magistro exhibere, vt non timeat, sed audeat quæ mihi dicenda sunt, dicere, quæ iubenda iubere, & arguere quæ arguenda sunt: ne per impatientiam & iracundiam, meritum & proficiendi occasionem mihi surripiam & eruditionis fructum me priuem, dum eum ea tacere oporteat, ne per amaritudinem deterior fiam, ex quibus melior fieri debueram. Sed, o præfulgida cælorum regina, tuorum prærogatiuis meritorum cunctis cæli ciuib; sanctitate gloriosior & potentior, tuis mihi sanctissimis impetra precibus, vt ex desiderio conformitatis crucifixæ vitæ & mortis Christi Iesu filij tui toto affectu & omni insuper conatu meo stupendam eius patientiam, & mansuetudinem imitari studeam, qua omnes obiturgationes & reprehensiones, paupertatem & contumeliam, pœnam & dolorem de manu paternæ prouidentia eius æquall & grato animo suscipiam, & maioribus malis me dignissimum agnoscoens, grauiora semper pati desiderem, & cuncta benigno patientissimq; animo longanimiter vsq; in finem sufferam, Amen.

Actio gratiarum pro immensi doloris & mortis acerbitate, qua sacratissimum & piissimū cor Deiparæ virginis Mariæ consissum fuit, dum inhumaniter & ferocissime, ligatus tanquam maleficus nocte media crudeliter & ignominiosissime ab Anna ad Caiphā duceretur Christus natus eius, aliq; iniquis & impuris mendacis accusaretur, & blasphemia inculpatus mortis reus damnaretur.

T H R E N O 3 V I.

Fidelissima Deipara virgo materq; moestissima, Domina mea superdulcissima Maria, en cordi tuo materno & longè pijsimo represento miserandam illam lugubrem & ignominiosam processionem, deductionemq; filij tui, qua procul dubio maiori crudelitate, impetu, furore, & contumelia ad Caiphā deductus est quam ante ad Annam. Siquidem paulisper iam in Annæ domo quieuerant, viresq; resumpserant, & insuper siti feruentissima præstolantes erant filij tui aduentum & adductionem in Caiphæ domum, in qua congregati erant scribæ, seniores, Pharisei & principes sacerdotum acuta inter se conquerentes consilia, falsos excitates testes, vt agnum innoxium & iustum neci traderent. Ideoq; crudelissimi hi Iudæorum ministri cum ipsis representare concitatissimè properarunt, pedibus eum protrudentes, necnon barba veneranda, crinibus, funibusq; quibus circuminctus erat pro-

Matt. 26.
Mar 14.
Luc 22.

trahentes, humi ob præproperam eorum festinationem sæpius prolabantē propellentes, fustibus armatisq; manibus inhumaniter cadentes, & quicquid demum molestiæ, contumeliæ, irrisiōnis & iniuriæ excogitare in via poterant, in ipsum abundè congerentes.

Tali cum crudelitate, benedicta mater, superdulcissimum filium tuum ad Caiapham adduxerunt. Ast dum adesse nunciaretur prædilectus natus tuus, quis effari quærat, seu comprehendere, quàm læta eorum pectora ira succenderit? dum verò, eam viderent, quàm toruo nimis in eum aspectu intenderint, quàm rabidi illi canes in eum frenduerint: quàm superbe in eum, vt facinorosum, conuiciati fuerint; quàm tumidè eum, vt omniū vilissimū, contempserint, quàm deniq; exultarint & superbissimi illi gloriati fuerint, ipsū vsq; aded humiliatū, probris & contumelijs affectū, modo vinctū & in eorū manibus cōclusum? Incōtinenter itaq; ira astuātes, ferociter eum rapiunt, superbeq; per gyrum se collocantes, in medium statuunt, liuidis eum oculis intuentes, & ante omnem sermonem alium, ipsum de doctrina sua & miraculis obiurgātes, reprehendentes, exprobrantes & contemnentes, multisq; eum procul dubio probris & sceleratorum nominibus agnominantes.

O quàm miserabile hoc cogitare superdulcissima Domina, at quanto tibi erat miserabilius & dolorosius in spiritu cuncta clarè cognoscenti, videre Dominum Deum tuum, & hunc vnicum filium tuum, cuius est omne iudicium, aded despectum, aded vilem & facinorosum habitum, solum inter tot stare lupos longè ferocissimos, inter tot tumidos & sceleratos peccatores disciendum atque iudicandum, qui aliud nil moliebantur, quam ex præordinatis falsis testibus, atque maligno præhabito consilio, quippiam dignum poena mortis querere & inuenire, quod ei coram Præside Pilato opponerent, quoque eum morti adiudicari exposcularent, & ad hoc, quasi iustè compellerent. O cruenta scis Iudæorum, & malitiosa inuidia, quomodo in eis rationem obcecasti, intellectui densas offudisti tenebras, iustitiam peruertisti, veritatem extinxisti, conscientiæ repræstisti iudicium, religionem ac stimulos? Ast vice hac eos licet furiaueris, nequaquam præualuisti. Non enim ait scriptura, inuenerunt, etiam cum multi falsi testes accersissent, quippiam morte dignum, cui fidere possent, quoque fingerent se iustè eum neci tradere, vt eorum celaretur inuidia, velaretur dolus & malitia. Ideò namq; falsum quærit testimonium, quia verum non habuerunt. Neque enim falsum quærent si accusationis quid, quod mali haberet speciem, ipse in se habuisset. Tunc ira & impatientia ex sede sua raptus expullusq; iniquus ille Pontifex, motu corporis mentis iudicans insaniam, humilem & innocentem filium tuum ad omnia illa iniqua & impura mendacia, blasphemias & falsitates, quas in ipsum cōgerebant silentem, ad aliam se fraudem versipellis conuertit, ad respondendum eum prouocans, non quo veritatem discat, seu excusationis ei locum tribuat, sed vt respondentem in verbis capiat & conuincat, vnde calumniari accusareq; eum possit, dicens: *Nihil respondes ad ea, quæ isti aduersum te testificantur?* At sapientissimus filius tuus tacebat, nec quicquam respondit, sciens quod quicquid dixisset, fuissent calumniaturi. Matt. 26.

Tunc versutus & impius ille Pontifex & sanguinarius canis, à alium dolum se conuertens denud, stansq; Domino Iesu in faciem truculentus & furore plenus: *Adiuro, inquit, te per Deum viuum, vt dicas nobis si tu es Christus filius Dei.* Audiens verò Iesus compellari diuinum nomen suum, ne illud videretur contemnere, ob eius honorem & Patris sui reuerentiam, humiliter sapienterq; illi veritatem confitebatur. Mar. 14.
Luc. 22.

batur, *Siens: Tu dicis, quia ego sum. Tunc princeps sacerdotum scidis vestimenta sua: dicens: Blasphemauit, quid adhuc egemus testibus? Ecce nunc audistis blasphemiam. Quid vobis videtur? At rabidi illi canes & cruentæ bestiae vno ore clamabant omnes, dicentes: Reus est mortis. O iudicium iniquum, ô iniusta sententia, ô crudelis damnatio, ô Iudices peruersi. Nemo ne in tanta vestrum multitudine repertus est, qui odiû hoc execrandum, inauditam, malitiosam, & pestiferam hanc inuidentiam, nefandam hanc iniustitiam argueret, innocentiam tutaretur, iniquis reclamaret, & pro agno innoxio & iusto loqueretur? Nemo sanè. O dolerosâ & mœstissima Maria, quàm acerbissimi doloris gladio cor tuum pijsimum secuit iniustum hoc iudicium. Et cuius non exhorreat & in lachrymas proruat cor dum attendit furibundam hanc Iudæorum iracundiam & inuidentiam in innocentem filium Dei, qui nō ob aliud aliquid eum odio habuerunt, quàm propter veritatem & iustitiam, quâ ipse constantissimè tenebat loquendo, docendo, viuendo. Ipsi verò quia impij, iniusti, superbi, avari, ambitiosi, atq; dolosi erant (quare sæpè eos durè Christus arguebat) volebāt & omni conabantur studio eū morti tradere, ne degeneres ipsi arbitrati improperia sustinerent. Quàm ad hæc afflictissima & benedicta mater te mœsticijs & doloribus sanciauerunt immanes & innumeræ contumeliæ, irrisiones, & iniuriæ, quas in sui ad Caiphæ domum deductione abundè in ipsum congesserunt, quàm cruciabiliter te quoque iniquorum illorum iudicium truculenti aspectus, infanus furor, cruenta fides, iniuriôsæ exprobrationes, malitiosæ insultationes, falsissimæ accusationes affligerunt? Enimverò quicquid persecutionis & afflictionis à Iudæis vnicus tuus perpeffus est, id omne eius tu pijsima mater intrinsecus per compassionem pertulisti. Eius namq; crux tua, & tna illius. Pro omni autem acerbissimo hoc dolore & cordis tui mœrore Domina mea amabilissima virgo Maria te benedico & millies saluto Ave pijsima mater misericordiz, fons gratiæ, & forma sanctitatis, virgo generosa & inclyta cœli regina, Maria, omni gratia plena, Amen.*

Deploratio multiplicis admisse superbiæ, doli atque mendaciæ, & pro vera, profunda, ac perfecte humilitate, nec non pro iuste ac immutabili veritate infusione, Precatio VI.

Sanctorum omnium sanctissima ac gloriosissima, sed præ cunctis humillima, ô cœlorum regina potentissima, sed desolatis omnibus mater & consolatrix pijsima, ô mundi spes & gloriæ, gratiæ pincerna clementissima, beatissima Deipara virgo Maria post Deum salus & vnicum meum refugium: En doloroso & contrito corde, in æstuanti quoque desiderio cum vberimis tibi lachrymis confiteor niger rimam sceleratissimamq; superbiam meam, quam toties, & penè vicibus innumeris, pluribus me præstare credidi, nec non animo ac opere prætulî in verbo, scientia, dignitate, honoribus, fortitudine, corporis elegantia seu spiritibus charismatibus, alios omnes corde despiciens, nihilq; mei respectu esse iudicâs, à cunctis me videri, in ore omnium volutari, ab vniuersis commendari, à nemine diffamari, à cunctis honorari, à nemine contemni, plus mea quàm aliorum verba ponderari, ab omnibus cognosci, quo eis (Deus faxit) possem proficere, exoptâs. Si verò corripere, exasperare, inculcare, detrahere, seu quacunq; ratione me molestare quis vnquâ attentauit, hunc contumelijs insequi, rancore & rabie in eum fremere, eius confortiū deuitare, de hoc pro omni posse vlcisci me nō erubui, nec pertimui. Ad hæc præ nimia cordis mei ambitione & fastu, propriâ culpâ fateri & recognoscere vsq; ad eò toties dedignatus sum, propria cōmissa facinora confessori pandere, veritus sum, vilia exequi opera sum detestatus inferioribus mihi associare me sum abomi-

Matth. 13.